Вечір. Тиша. Вербна тонь.
Хмари низько, низько – сонні.
Обрій млосно темний дикуном ось, ось,
звихриться сполохом…
Ось, ось ударить на голову берез…
Порве крайчасті рядна, до сучків порве…
Стане плакать п’яний, знервований пияка:
"Яка пропаща далеч. Мряка".
Стане город в шумі гнати вперед – дзвін.
І знов тиша… Вечір… Ніч…